

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/184/2021
Identifikačné číslo spisu:	7116225375
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7116225375.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudcov JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcu: H. V.T., nar. XX. E. XXXX, bytom v S., Z. XX/XX, zastúpený JUDr. Petrom Harakálom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenej Mgr. Daliborom Tverďákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova 1, o zaplatenie 489,74 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 34C/201/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. marca 2021, sp. zn. 11Co/32/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 34C/201/2016-289 z 12. septembra 2019 o žalobe žalobcu - ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 489,74 Eur s 5 % úrokom z omeškania od 7. septembra 2016 do zaplatenia - rozhodol tak, že konanie v časti zaplatenia sumy 69,74 Eur s 5 % úrokom z omeškania od 7. septembra 2016 do zaplatenia zastavil (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

1.1. Zistený skutkový stav prvoinštančný súd právne posúdil podľa § 151 ods. 1, 2; § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 4 ods. 1, 2; § 11 ods. 6, 7; § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“); § 442 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

1.2. Konštatoval, že v konaní nebola sporná existencia poistného vzťahu, spornou bola otázka vzniku a priebehu škodovej udalosti/poistnej udalosti, vzniku škody na motorových vozidlách v dôsledku poistnej udalosti a v neposlednom rade vznik povinnosti žalovaného poskytnúť žalobcovi poistné plnenie za účelom náhrady škody spôsobenej na jeho motorovom vozidle zn. Renault Megane, EČV: S. XXXDG v

dôsledku poisťnej udalosti a v prípade existencie škodovej udalosti/poisťnej udalosti otázka rozsahu poisťného plnenia.

1.3. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k skutkovým záverom, že žalobca vo vzťahu k naplneniu hmotnoprávných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v spore neunesol dôkazné bremeno konštatujúc, že v spore nebolo objektivizované ani to, či ku škodovej udalosti vôbec došlo a ak by v tomto smere aj bol pri hodnotení dôkazov urobený ústupok, žalobca nepreukázal, v akom rozsahu pri nej došlo k poškodeniu jeho vozidla RENAULT.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 10. marca 2021, sp. zn. 11Co/32/2020, na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdil (výrok I.) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 100 % trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca vo svojej argumentácii v priebehu prvoinštančného konania, ktorou v prevažnej miere polemizoval so skutkovými závermi súdu prvej inštancie aj v odvolacom konaní, preceňoval dôkazný význam svedeckej výpovede X.. U. Š. za situácie, keď jej svedectvo bolo k spornému priebehu dopravnej nehody a k jej následkom bez priamej výpovednej hodnoty. Akokoľvek sa to totiž snažil odvolateľ zmierniť svojim interpretačným úsilím, faktom bolo, že svedkyňa vo svojej výpovedi neopísala okolnosti dopravnej nehody spôsobom umožňujúcim spoznať, akým pohybom, v akých pozíciách, v ktorých častiach a s akým následkom sa vozidlá stretli a čo bolo z pohľadu odvolacích námietok žalobcu zvlášť významné, ani len náznakom sa nezmienila o tom, že k zrážkam vozidiel malo dôjsť v rámci jedného manévru opakovane. Tieto medzery vo svedeckej výpovedi X.. U. Š. sa žiadalo vyplniť vhodne formulovanými doplňujúcimi otázkami predovšetkým zo strany žalobcu, ktorého ohľadne sporného priebehu škodového deja zaťažovalo dôkazné bremeno a zmienená svedkyňa napokon aj bola vypočutá na jeho návrh. Na škodu veci ale žalobca tento, ale ani iný procesný priestor v štádiu konania pred súdom prvej inštancie v tomto smere nevyužil. V neurčitých, prípadne vôbec žiadnych tvrdeniach svedkyne ohľadne priebehu dopravnej nehody až v odvolacom konaní vzhľadom na priestor pre podporu svojej skutkovej verzie účelovou interpretáciou jej vyjadrení. Opomenul však, že za preukázanú nemožno považovať skutočnosť, ktorú je možné len predpokladať, hoc aj s veľkou pravdepodobnosťou, ale len takú, ktorá bola bezpečne objektivizovaná. V tomto ponímaní bolo potrebné dať súdu prvej inštancie za pravdu v tom, že vzhľadom na pochybnosti, ktoré do žalobcom tvrdeného škodového deja vniesli dá sa povedať všetky osoby, ktoré k priebehu nehody zaujali odborné stanovisko, len na podklade svedeckej výpovedi X.. U. Š. rozhodne nebolo možné vyvodiť skutkový nálež, že na vozidle RENAULT bola spôsobená škoda prevádzkou vozidla ŠKODA a už vôbec nie, že k tomu došlo v rozsahu zodpovedajúcom uplatnenej náhrade. Odborníkmi konštatované rozpory ohľadne priebehu a následkov škodového deja totiž v okolnostiach prípadu mohli rovnako ako žalobcom prezentované vysvetlenie, že došlo k opakovaným zrážkam v rámci jedného a toho istého manévru tiež indikovať, že k poškodeniu vozidla RENAULT došlo predsa len inak než to tvrdil žalobca; respektíve svedkyňa, na ktorú žalobca v tomto smere fakticky preniesol svoju povinnosť tvrdiť všetky skutočnosti nevyhnutné pre vyvodenie záveru o vzniku zodpovednosti za škodu. Odvolací súd poznamenal, že aj ak by k stretu vozidiel došlo tak, ako to prezentovala uvedená svedkyňa, jej svedecká výpoveď má priamu výpovednú hodnotu len k skutočnosti, že ku kontaktu vozidiel v danom mieste a čase došlo. Vo vzťahu k mechanizmu vzniku a rozsahu poškodení má však len nepriamy dôkazný význam. Práve túto skutkovú a dôkaznú medzeru sa žalobcovi v spore nepodarilo vyplniť. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že aj H.. O. Z. vo svojich záveroch do istej miery pripustil kontakt vozidiel, prezentoval však názor, že k tomu mohlo dôjsť aj s bezškodovým následkom pre vozidlo RENAULT (vzhľadom na stret na mieste pneumatiky tohto vozidla). V tejto konštelácii faktov bezpochyby nebolo možné vylúčiť, že vozidlo ŠKODA tvrdenú škodu nespôsobilo, prípadne nie v takom rozsahu než to bolo žalobcom deklarované. Odvolací súd v tejto spojitosti dal za pravdu argumentácii žalovaného v tom, že bez objektivizovania pohybu vozidiel, s ktorým by znalci mohli s akou takou presnosťou uvažovať ako s jedným z neopomenuteľných parametrov pri posudzovaní mechanizmu vzniku škody, bolo ustálenie jej rozsahu v okolnostiach prípadu ťažko predstaviteľné. Nevyjasnenie tejto otázky v spore viedlo k diametrálne odlišným záverom znalcov v spektre od pripustenia technickej prijateľnosti, že niektoré (!) z poškodení na vozidle RENAULT boli spôsobené vozidlom ŠKODA až po dejovú alternatívu, pri ktorej naopak škodu spôsobilo vozidlo RENAULT na vozidle ŠKODA. Odvolací súd existenciu viacerých alternatív škodového deja

akcentoval v kontexte skutočnosti, že v právnej praxi je jednotne uplatňovaný prístup pri hodnotení nepriamych dôkazov v tom zmysle, že skutočnosť preukazovanú len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že táto skutočnosť sa naozaj stala (že je pravdivá; nestačí pritom, ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť)). Pokiaľ výsledky hodnotenia nepriamych dôkazov vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac alebo menej pravdepodobné), že dokazovaná skutočnosť sa stala, a teda zároveň pripúšťajú aj možnosť (väčšiu alebo menšiu pravdepodobnosť), že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nemožno urobiť na základe nepriamych dôkazov záver o pravdivosti takejto skutočnosti.

2.2. Odvolací súd z týchto dôvodov s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku i v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v procesnom úspechu žalovanej (šťasti v zodpovednosti žalobcu za čiastočné zastavenie konania). V súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnej žalovanej nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Namietal, že rozhodnutia oboch súdov nižšej inštancie trpia vadou arbitrárnosti, nakoľko sú založené na ľubovôli konajúcich súdov. Uviedol, že arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu spočíva v účelovej a selektívnej manipulácii so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania bez toho, aby súd presvedčivo zdôvodnil svoje závery, ktoré by boli v súlade s pravidlami formálnej logiky. Namietal, že odvolací súd selektívnym hodnotením dôkazov taktiež porušil zásadu rovnosti strán v konaní, keď bez náležitého zdôvodnenia a akéhokoľvek logického podkladu uprednostnil skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, ktoré spochybňovali uplatnený nárok žalobcu, zatiaľ čo skutočnosti vyplývajúce z dokazovania svedčiace v prospech žalobcu svojvoľne hodnotil ako nedostatočné a účelovo interpretované. Zdôraznil, že X.T.. U. Š. bola jediným očitým svedkom predmetnej škodovej udalosti a ako jediná vlastnými zmyslami vnímala vznik škody na motorovom vozidle žalobcu. Argumentoval, že uvedená svedkyňa uviedla všetky skutočnosti tak, ako si ich pamätala s odstupom niekoľkých rokov a práve časový odstup spôsobil, že svedkyňa celkom presne do detailov nemohla opísať presný pohyb vozidiel počas ich stretu, čo považoval pri dôkazoch formou svedeckých výpovedí za úplne prirodzené. Táto prirodzená vlastnosť svedeckej výpovede však nemôže byť dôvodom toho, aby sa na takýto dôkaz prakticky vôbec neprihliadalo. Ďalej argumentoval tým, že i napriek tomu, že v konaní vyplývali z jednotlivých dôkazov aj skutočnosti rozporné, súd nemôže len s poukazom na to, že v konaní boli zistené aj rozporné skutočnosti, označiť nárok žalobcu za nepreukázaný. Podľa jeho názoru takýmto selektívnym prístupom odvolací súd zjavne porušil rovnosť postavenia strán žalovaného a žalobcu v konaní, čo spôsobilo porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zároveň mu priznať voči žalovanému právo na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť, alternatívne zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľ v dovolaní namietal spôsob hodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom ako aj odvolacím súdom, konkrétne nesúhlasil so záverom, že dokazovaná skutočnosť nenastala. Nesúhlasil s názorom, že by neurčité resp. vôbec žiadne tvrdenia svedkyne X.. U. Š. účelovo interpretoval, aby podporil svoju skutkovú verziu škodovej udalosti. Zdôrazňoval, že uvedená svedkyňa bola jediným očitým svedkom predmetnej škodovej udalosti.

11. Dovolateľ namietal aj to, že sudy nižšej inštancie hodnotili dôkazy selektívne, čím porušili zásadu rovnosti strán v konaní.

12. Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania, dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

13. Dôkazné bremeno je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním, a to s bremenom tvrdenia a prejavuje sa vo výsledku sporu. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca vo vzťahu k naplneniu hmotnoprávných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v spore neunesol dôkazné bremeno, konštatujúc že v spore nebolo objektivizované ani to, či ku škodovej udalosti vôbec došlo a ak by v tomto smere aj bol pri hodnotení dôkazov urobený ústupok, žalobca nepreukázal, v akom rozsahu pri nej došlo k poškodeniu jeho vozidla RENAULT. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu (ako aj súdu prvej inštancie) vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalobca namieta v dovolaní (viď rozsudok najvyššieho súdu z 11. októbra 2013 sp. zn. 5Cdo/328/2012).

14. Dovolací súd dodáva, že v súlade s § 191 ods.1 CSP súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

15. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Dovoláním napádaný rozsudok podľa názoru dovolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy a úvahy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie vyjadreniami sporových strán, výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov, znaleckými posudkami, odborným stanoviskom k znaleckému posudku svedkov, výsluchom znalcov či oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami.

17. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a výsledkom vykonaného dokazovania nezakladá dôvodnosť podaného dovolania. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný práve skutkový stav zistený odvolacím súdom.

18. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že odôvodnenie dovoláním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad.

Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy neprichádza ani relevantnosť námietky, že súd prvej inštalácie nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

19. Žalobca tiež namietal, že súdy spôsobom dokazovania a vyhodnocovaním dôkazov porušili princíp rovnosti zbraní (zásadu rovnosti procesných strán).

20. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP).

21. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukkoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3Cdo/289/2014, 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016).

22. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštalácie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmatečnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

23. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobca naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmatečnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

24. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je

dôvodné, a preto ho zamietol podľa § 448 CSP.

25. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.